

Endelig have vi § 5, der jo ogsaa i en vis Henseende er meget haard imod Hundene, idet man, naar en Hund „indfinder sig“ paa Ens Grund, har Lov til at lade den skyde. Denne Bestemmelse formildes dog Noget derved, at 8 Dage skulle være hængaaede, efter at man har seet den, inden man maa skyde paa den, og ved at man skal bekjendtgjøre, hvor Hundene i den Tid opholde sig, hvilket iøvrigt vil være vanffeligt, da Hundene jo ikke ere af en meget stabil Charakter. — Saaledes som Loven er i sin nuværende Affattelse seer jeg mig allsaa nødsaget til at stemme imod den, men hvis den i den nævnte Henseende kan blive ændret, skal jeg, som sagt, slutte mig til de Herrer Landboere, da Loven væsentlig synes mig at ville faae Indflydelse paa Hundene paa Landet, hvor jeg iøvrigt troede, at de hidtil havde understøttet Politiet i en ikke ringe Grad.

Formanden: Førend Forhandlingerne gaae videre, skulde jeg henstille til ærede Medlemmer, om de finde det saa ganske passende at fortsætte Betsømmelsen af et Lovforslag, der er vedtaget af det andet Thing, i den Tone, hvori flere af de sidste Bemærkninger bleve fremsførte.

Saaborg: Efterat have hørt de to ærede foregaaende Talere kan jeg fatte mig kort, idet jeg kan springe, om jeg saa maa sige, over Noget af det, jeg havde tænkt mig at omtale, og henholde mig til, hvad disse ærede Talere have udtalt. Jeg skal derfor gaae over til at erklære, at jeg ikke kan stemme for Lovforslaget, som det foreligger; jeg kunde meget bedre have stemt for Lovforslaget, som det er kommet fra Regjeringen. Hovedgrunden dertil er, at denne Afgift vil komme til at falde uforholdsmæssigt højt paa den Fattige i Forhold til den Rige, den større Hartkornsbesidder, at jeg synes, det maa gjøre Loven aldeles forkastelig. Vel seer jeg, at Sogneforstanderskabet eller Sogneraadet kan lade indtræde en Moderation, ja endogsaa fritage for Afgiften indtil visse pCt., men dette bliver altid en vilkaarlig Handling, saameget mere, som der er stor Forskjel paa de forskjellige Egne, med Hensyn til hvormange Hunde eller rettere Hundeeiere, der kunne fritages for

at svare Skatten. Der er en Ting, som jeg skal tillade mig at omtale, og det er Hundene som Politi. Der er blevet udtalt i det andet Thing, om jeg ikke feiler meget, at Hundene vare det eneste Politi paa Landet. Jeg veed meget vel, at den høitagtede fungerende Justitsminister nedlagde en bestemt Protest imod denne Udtalelse, og jeg skal heller ikke gjøre denne Udtalelse til min, men dog erklære, at Hundene for en stor Deel virkelig ere det eneste Politi paa Landet. Jeg kan her tale af egen Erfaring, men jeg skal ikke forbyde mig i Enkelt- hederne ved en saadan Erfaring. Jeg vil ikke omtale Personer, og vil vel heller ikke Lov dertil af den høitærede Formand; men jeg skal blot udtale, at jeg ved given Leilighed er bleven henvist til selv at være Politimester i mit eget Huus, skøndt Uordenen foraarsagedes af reisende Vagabonder, og at være Politimester uden at have Assistance af idetmindste een Politibetjent, er vistnok lidet ønskeligt og lidet heldigt. I saadanne Tilfælde maa jeg allsaa have Assistance, og da en tobenet Politibetjent er temmelig kostbar at holde, har jeg valgt mig en firbenet i Stilkelse af en meget stor og stærk Hund. Nu skulde det gjøre mig ondt, om jeg kom til at svare Afgift af min Politibetjent, fordi jeg er absolut nødsaget til at holde den. Endvidere i Anledning af Hundene som Politi skal jeg med den høitærede Formands Tilladelse oplæse et Par Linier af en Skrivelse, der er tilstillet mig fra Formanden for Landbosforeningen i Thyrting- Brads Herreder i Sylland, der hovedsagelig tæller sine Medlemmer fra Hebeegnene. Formanden blev ved en talrig besøgt Generalforsamling bemyndiget til at tilskrive Repræsentanten for den Kreds, hvori Thyrting- Brads Herreder ligge, og som jeg har den Ære at være, med Anmodning om at gjøre Landbosforeningens Ansøgninger i denne Sag gjældende i Thinget. Formandens Skrivelse lyder saaledes: „Hunden er her i Egnen vort bedste Politi, jeg kan vel med Rette sige, vort eneste Politi, og den løsgaaende Hund er, især om Natten, en absolut Fornødenhed paa Landet; den fattige Mand, som boer paa den eenlige Mark og Hebe, langt fra andre Doliger, kan mindst af Alle undvære den løsgaaende“